

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko K. Spółka Akcyjna Oddział Zakłady (...) w P.
o podwyższenie renty wyrównawczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 czerwca 2017 r., V Pa (...) Sąd Okręgowy w L. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z 26 maja 2014 r., IV P (...) w ten sposób, że oddalił powództwo R. S. (powód) o podwyższenie renty wyrównawczej, otrzymywanej od K. Spółka Akcyjna Oddział Zakłady (...) w P. (pozwany) i rozstrzygnął o kosztach procesu za obie instancje.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 907 § 2 k.c. w związku z art. 365 § 1 k.p.c. w zakresie rozważenia, czy w przypadku, gdy renta ustalona jest we wcześniejszym orzeczeniu sądowym (wyroku), to w przypadku następnej sprawy sądowej o podwyższenie renty - gdy

pozwany kwestionuje swoją odpowiedzialność odszkodowawczą - zobowiązany jest wyeliminować z obrotu prawnego wcześniejszy wyrok ustalający rentę na przykład przez wytoczenie powództwa wzajemnego o ustalenie wygaśnięcia obowiązku zapłaty renty, czy też możliwe jest ustalenie braku odpowiedzialności odszkodowawczej w toku postępowania dowodowego, prowadzonego w sprawie o podwyższenie renty wyrównawczej?

Pozwany w odpowiedzi wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że w przypadku powołania się na przesłankę przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Nie wystarczy samo postawienie pytania. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego nie jest rozstrzygnięcie konkretnego sporu, a wykładnia lub aplikacja samego przepisu. Pojawiające się wątpliwości interpretacyjne powinny być przy tym na tyle istotne, aby ich wyjaśnienie nie sprowadzało się jedynie do prostej wykładni przepisów.

Powód nie wykazał, iż przywoływane przez niego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisy są wykładane niejednolicie lub też, że wywołują rozbieżności w orzecnictwie sądów. Ponadto, Sąd Najwyższy zajmował się już ich wykładnią. W wyroku z 7 maja 2013 r., I PK 306/12 (LEX nr 1391694) Sąd Najwyższy – przywołując także wcześniejsze orzecznictwo - wyjaśnił, że procesach o zmianę wysokości renty wyrównawczej (art. 907 § 2 k.c.) zachodzi

związanie prawomocnym wyrokiem przyznającym tę rentę w zakresie zasady odpowiedzialności dłużnika i stopnia tej odpowiedzialności (art. 365 § 1 k.p.c.). Oznacza to, że problem prawny objęty wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięty.

Sąd Najwyższy przede wszystkim uznał jednak, że problem przedstawiony w tym wniosku nie znajduje zakotwiczenia w argumentacji, jaką kierował się Sąd drugiej instancji, wydając zaskarżony wyrok. Sąd ten stwierdził bowiem, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie zachodzą podstawy do uwzględnienia powództwa o podwyższenie renty wyrównawczej, gdyż powód jest aktualnie niezdolny do pracy z innych przyczyn, niż choroba zawodowa, której stwierdzenie stanowiło podstawę zasądzenia takiej renty od pozwanego. Ta zaś kwestia nie jest objęta problemem granic prawomocności wyroku, na podstawie którego powód nabył prawo do renty, gdyż przesądzono w nim – wiążąco na użytek niniejszego postępowania – że powód był niezdolny do pracy z powodu choroby zawodowej. Wreszcie, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność odszkodowawczą i uchylał się od realizacji obowiązku wypłaty świadczenia rentowego, lecz jedynie zwalczał żądanie podwyższenia wysokości renty.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, dodatkowo uwzględniając, że pozwany wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego „ewentualnie” w przypadku niewydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.